

L'amor per la matèria

El cineasta Ben Rivers, un artesà de laboratori com els pioners, presentarà les seves obres al CCCB. **Josep Lambies** l'entrevista.

Pròleg de l'Xcèntric, epíleg de l'Alternativa. D'altres anys sabem que tenim un parell de setmanes de vacances per agafar aire entre l'un i l'altre. Aquesta temporada no serà així; mantenim el pols. L'Auditori del CCCB deixarà les portes obertes entre tots dos programes perquè el cineasta britànic Ben Rivers (Somerset, 1972) prengui la sala amb les seves utopies privades. Sis peces curtes, entre els seixanta segons i la mitja hora: *Origin of species*, *We the people*, *This is my land*, *House*, *Ah, Liberty!* i *I know where I'm going*.

Rivers és un romàntic. I, com qualsevol romàntic, peca de boig. Fa uns anys va transformar la pica de la seva cuina en un laboratori fotogràfic. Un il·luminat. Un amant del cinema que encara té la passió d'un artesà per la matèria, el deliri de la feina manual. Va amunt i avall amb una Bólex, perquè, diu, "és una càmera preciosa que pots dur allà on vagis. Sense bateries ni electricitat. És el que em permet llançar-me a rodar com un salvatge.

Sobreviu al fred, la neu i el gel. L'he tinguda sota la pluja; s'ha mullat tant com jo. I ha suportat la calor equatorial." Un pura sang que munta en solitari.

Rivers és com els pioners. Hi trobem el geni dels Lumière inventant el fora de camp amb *El regador regat*; immortalitzant l'esmorzar del nadó. Mèliès superposant fotogrames. L'ànima de Dreyer, les ombres de *Vampyr*. Un gran admirador dels experiments primitius, dels tractaments més rudimentaris, que només es poden fer grapejant el cel·luloide. "El que m'agrada de treballar la pel·lícula amb les mans és la sorpresa de l'imprevist. Les marques inesperades, els errors que apareixen, de sobte. La textura de la brutícia". Impossible amb la nitidesa de la imatge digital. I no és que no

Rivers ens condueix sempre per territoris desconeguts.

sàpiga en quin temps viu. "Els pares fundadors es barregen, en les meves pel·lícules, amb moltes altres coses que han passat en els últims cent anys. Un flux que arriba al segle XXI", explica Rivers. "Ara més que mai, ens podem meravellar amb la màgia del cinema. Mireu, si no, Apichatpong amb el seu tigre".

Món hermètic, film obert

Aquest joc de prestidigitador no consisteix, però, a estancar-se en el fantàstic. "Pot trobar-se en una pel·lícula sobre la història real d'un home que viu als boscos. Encara que siguin fets verídics, la pantalla crea un món totalment diferent". La màgia aflora quan posem un pla al costat de l'altre. Des del tractament fonamental dels fotogrames, cada pel·lícula es

transforma en una finestra oberta a un univers aliè. Sempre en petits espais, demarcacions tancades. Com és el cas de *House*, que explica la història d'una casa i les persones que hi havien viscut. O de l'illa d'*I know where I'm going*. A *Origin of the species*, el personatge no és més que un punt de partida per construir un escenari.

Tot i que s'ha intentat, no és possible establir una classificació per al cinema de Ben Rivers. Ell mateix no sabria definir-lo. "M'és igual si faig un documental, una ficció o una pel·lícula experimental. Ni tan sols m'ho plantejo", diu. "Faig el que em diu l'instint. I vull que el públic arribi a la sala i es relaxi. Després, que cadascú ho interpreti com vulgui".

'Ben Rivers: Utopies privades'.
Diumenge 21. 18.30 h. CCCB. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.